

ærede Minister har forelagt, mig ogsaa at være umulig. Det samme blev jo udtalt af den ærede Ordfører, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der ogsaa var bleven forskrækket over de store Fordringer, den højtærede Minister havde stillet, og ogsaa havde Øjet aabent for, at det vilde være umuligt at bære de Udgifter, som her kræves. Vi fra vor Side have ingen som helst Tillid til de Love, her foreslaas. Jeg tror, at hvis de en Gang skulde bruges, vilde det blive en uhyre Skuffelse for vort Folk, det vilde blive Dannevirke og Dybbøl-Stillingen om igen. Det har jo vist sig, at ad Krigsvejen er vort Land blevet lidet og lemlæstet, det er bestandig gaaet tilbage fra den ene Krig til den anden, og skulde Danmark en Gang til at indvikles i en Krig, tror jeg, det var ude med Danmarks Selvstændighed. I en Sag som denne maa man ikke handle ud fra Følelser og Stemninger — af saadanne er der desværre saare mange, der lade sig lede i denne Sag —, men det forekommer mig, at naar man ser sundt og ærligt paa Sagen, altsaa bruger sin Forstand til at overveje, hvad man her har at gøre med, nytter det ikke, hvad man end stiller op; vi ere ikke i Stand til at væрге vort Land overfor en Stormagts Angreb, og Angreb fra mindre Magter, saasom Grækenland, Portugal eller lignende behøve vi vel ikke at frygte.

Jeg synes derfor, det er saare naturligt at se, om der ikke var andre Veje, ad hvilke vort Land kunde betrygges, og vi Socialdemokrater have da ment, at man helt burde forlade det gamle Grundlag og gaa til Afrustning, fordi vi mene, at her igennem vil vort Lands Sikkerhed være langt bedre betrygget, end naar det skal værnes med Vaaben i Haand. Nu er der nogle, der sige, at det kan ikke nytte, at vi ville afvæbne, thi det vil ikke blive taalt af Udlandet. Jeg tror slet ikke, at den Tale passer. Saa vidt mig bekendt eksisterer der ikke nogen som helst Overenskomst eller nogen som helst Traktat imellem Danmark og andre Lande, der paabyder, at Danmark skal have et vist Maal af Krigsberedskab. Danmark er suverænt, raader selv over, om det vil have meget, lidt eller slet intet. Jeg ved godt, at man ynder at fremstille det saaledes for Befolkningen, at vi ikke her have vor frie Villie, at Udlandet ikke vil taale det, men jeg vil bede enhver, der fører den Tale, komme frem med de Overenskomster, som skulde paabyde Danmark noget som helst i den Retning. Nej,

vel ere vi smaa, et lille Folk, men vi ere dog suveræne og raade indenfor vore egne Døre, vi kunne dog selv bestemme, om vi ønske lidt eller meget eller slet intet i denne Retning. Derfor har Socialdemokratiet ment, at det vilde være bedst og heldigst, om Danmark gik til Afvæbning, og vi have da stillet et Forslag, som gaar i den Retning. Vi ønske, at den danske Regering erklærer vort Land principielt og vedvarende neutralt, ikke neutralt for en enkelt, bestemt Lejlighed, saaledes som det f. Eks. skete under den japansk-russiske Krig, heller ikke for en bestemt Tid, men vi ønske Neutraliteten erklæret principielt og vedvarende, og skulde der opstaa Stridigheder mellem vort Land og andre Lande, mene vi, de maa kunne bilægges ad diplomatisk Vej eller henvises til Voldgiftsdomstolen i Haag. Jeg tror, vi ville altid staa os bedst ved at faa vore Stridigheder afgjorte paa den Maade. Skulle de afgøres med Vaaben i Haand, er Danmarks Skæbne forud given, saa vide vi, hvad Udfald Striden vil faa.

Vi ønske at benytte denne Lejlighed til at fremsætte et Forslag om den danske Ungdom. Man kan ganske vist sige, at dette vedrører ikke den foreliggende Sag, og jeg kan indrømme, at det ogsaa godt kunde fremføres ved anden Lejlighed; alligevel have vi ment, at her kunde være et passende Sted. Den fysiske Uddannelse og Opdragelse, som den Del af Ungdommen faar, der bliver indkaldt til at aftjene sin Værnepligt, vil efter vort Forslag falde bort. Men vi anse det for uhyre heldigt for Ungdommen at faa Del i en saadan fysisk Opdragelse, og vi ønske den gjort langt fyldigere og bedre, end Tilfældet er i Øjeblikket. Det, vi tilsigte, er da, at der først og fremmest i alle vore Skoler indføres Gymnastik baade for Drengene og Piger, at der opføres Øvelshuse og anlægges Idrætspladser ved alle vore Skoler. Det have vi ikke i Øjeblikket, i de allerfleste Skoler er det kun Drengene, der tage Del i Gymnastikken, medens Pigerne vilde have akkurat lige saa godt deraf. Vi ønske altsaa den fysiske Del af Opdragelsen udvidet til hele den danske Ungdom, men vi have heller ikke noget imod, at denne Del af Opdragelsen udstrækkes over Konfirmationsalderen, eller at den bliver tvungen en vis Tid, man kan tale om, hvor længe det skal være, et Aar eller saa. Det er jo nu saaledes, at Ungdommen selv mange Steder frivillig møder frem i Skytteforeninger og deltager i Gymnastikken og an-